

Anna Kufel-Dzierzgowska

Charłupia Mała, pow. Sieradz. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 5, 76-77

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wały kości, niekiedy połupane i przepalone, których przynależność gatunkową wykazę analizą antropologiczną. Skrupiska datować można na okres halstański /Hallstatt D/.

W tej samej dziaлке w warstwie IV, na tle szarozółtego piasku, odsłonięto szarys chaty w postaci śladów po słupach. W obrębie chaty znajdowało się dobrze zachowane, dwuwarstwowe palenisko, w którym znaleziono obok ułamków ceramiki, kości zwierzęcych, szczątków ryb, prawie całe maczysia. Wstępna analiza zabytków pozwala datować chatę na początek epoki żelaza.

Wykop na skarpie /3, działka G/, którego celem było rozpoznanie śladów po konstrukcjach obronnych od strony Wisły, odsłonił dość głęboką /ponad 2 m/ i szeroką /około 5 m/ fosę. Elektryzowana na zbieżności fosa bromiła dostępu na gród.

Badania zostały zakończono.

BRZOSTOWO NOWE, pow. Wyrzysk
Stanowisko 1

patrz okres lateński

CHARLUPIA MAŁA, pow. Sieradz
Stanowisko 2

Muzeum w Sieradzu

Badania prowadziła mgr Anna Kufel-Dziernogowska.
Finansował WKZ w Łodzi. Pierwszy sezon badań.
Cmentarzysko ciałopalne kultury łużyckiej
z okresu halstańskiego.

Stanowisko położone jest na terenie piasznic na prawym brzegu rzeczki Messnik.

Przy wydobywaniu piaszczyn natrafiano na liczne groby ciałopalne z obstawą kamienną. W sierpniu 1971 roku Ob. Piotr Wojciechowski z Charlupia Małej dostarczył do Muzeum w Sieradzu wykopane przez siebie w tejże piasznicy maczysia pochodzące z jednego grobu. Były to: jajowaty niewielki garnek o chropowatej powierzchni barwy żółtej; służący jako popielnica, dwa nabe, ciemnoszare czerpaki oraz pokrywa w kształcie lejka /z otworem w uchwyście/. Podobne pokrywy występują w grupie wschodnio-wielkopolskiej kultury łużyckiej, byłby to więc pierwszy egzemplarz znaleziony na terenie zajętym przez grupę środkowopolską.

Przeprowadzono badania ratownicze. Ogółem przekopano 46,5 m² powierzchni. Odsłonięto resztki trzech grobów ciałopalnych. Ścianki i stropy grobów wyłożone były stępczakami. W śladnej s jam grobowych

nie natrafione na popielnicę, a z całych naczyń zachowała się jedynie miseczka w grobie 1. Posa tym występowały tylko złamki ceramiki. Znajdowały się wśród nich zarówno fragmenty grubościennych, o chropowatej powierzchni zewnętrznej, jak i cienkościennych o powierzchni starannie wygładzonej. W grobie 3 oprócz ceramiki znaleziono także fragment naramiennika brązowego zdobionego ornamentem rytym. Fragment ten jest nadtopiony i pokryty patyną ogniową. We wszystkich grobach na dnie jam występowały drobne węgle drzewne i popiół oraz nieliczne przepalone kości.

Zarówno na podstawie zabytków pochodzących z darów, jak i uzyskanych w czasie wykopalisk chronologię tego omentaryjska określić można na wczesny okres halstański, grupę środkowopolską kultury łużyckiej.

CZELADŹ WIELKA, pow. Góra

Muzeum Archeologiczne we Wrocławiu

Badania prowadził mgr Jerzy Gołubkow. Finansowało Muzeum Archeologiczne we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Osada wielokulturowa /kultura łużycka, okres wpływów rzymskich, wczesne średniowiecze/.

Stanowisko położone jest w delinie Baryksy na wydmie piaszczystej wśród łąk mławowych około 570 m na północ od wsi Czeladź Wlk. Przekopane 560 m² terenu odkrywając 25 obiektów. Są to ogniska na ogół kołiste o średnicach od 1,5 m i jamy. Uzyskany materiał ogranicza się do ceramiki, kości zwierzęcych i polowy.

CZERNIAK, pow. Mogilno

patrz epoka brązu

DOBRZEŃ MAŁY, pow. Opole

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Opolu

Badania prowadzili mgr Eugeniusz Tomczak /autor sprawozdania/, mgr Sylwia Wuszkak i mgr Klemens Macewicz. Badania finansował WKZ w Opolu. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko z okresu halstańskiego.

Stanowisko usytuowane jest pomiędzy wsiami Dobrzeń Mały - Brzesie. W czasie badań ratowniczych przebadano powierzchnię około 20 arów, zabezpieczając ogółem 114 grobów ciałopalnych i 6 obiektów o bliżej nieokreślonej funkcji. Głębokość zalegania pochówków była bardzo zróżnicowana, wynosiła od 30 do 130 cm od współczesnej powierzchni użytk-